

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 499/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti PARKONA, spol. s r. o., Obrancov mieru 6, Prešov, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 56/2016 z 25. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti PARKONA, spol. s r. o., **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. júla 2018 doručené elektronické podanie podpísané zaručeným (teraz kvalifikovaným, pozn.) elektronickým podpisom JUDr. Mateja Kukuru, PhD., konateľa obchodnej spoločnosti

IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, ktorým v mene svojho klienta obchodnej spoločnosti PARKONA, spol. s r. o., Obrancov mieru 6, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), podal sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 56/2016 z 25. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou podanou Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti postupu Národného inšpektorátu práce, Masarykova 10, Košice (ďalej len „žalovaný“), a jeho rozhodnutia č. OPS/BEZ/2015/2853 O-76/2014 z 27. marca 2015 (ďalej len „rozhodnutie o odvolaní“), ktorým bolo na základe sťažovateľkou podaného odvolania potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu práce Bratislava (ďalej len „správny orgán“) č. 133/14/Ph, 4318/2014 z 10. decembra 2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím bola sťažovateľka uznaná za zodpovednú za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, čím naplnila skutkovú podstatu správneho deliktu podľa ustanovení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, za čo jej správny orgán uložil pokutu v sume 5 000 €.

Krajský súd rozsudkom č. k. 2 S 20/2015-60 z 11. marca 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zrušil rozhodnutie o odvolaní v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd na základe odvolania žalovaného proti rozsudku krajského súdu napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Sťažovateľka zhrnula, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol: „... (najvyšší súd, pozn.) považuje ďalšie tvrdenia žalobcu, ktoré

urobil s časovým odstupom od kontroly, za účelové. Najvyšší súd sa stotožňuje so závermi vyjadrenými v rozhodnutí o odvolaní, že fyzické osoby prítomné na pracovisku žalobcu vykonávali v čase kontroly závislú prácu, keď tvrdili, že majú založený písomne pracovnoprávny vzťah. Najvyšší súd nemôže prihliadať na argument žalobcu, že ide o súkromnú činnosť príbuzného konateľa, teda akúsi výpomoc, v takejto situácii. Najvyšší súd sa nestotožnil s názorom krajského súdu, že informácie poskytnuté fyzickými osobami o dobe výkonu práce pre žalobcu mali informatívny charakter. Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že informácie, ktoré poskytli fyzické osoby dňa 2. mája 2014 boli zistené postupom podľa § 16 ods. 5 zákona č. 125/2006 Z. z. a v správnom konaní a ani v súdnom prieskume neboli relevantne spochybnené, keď žalobca nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by obsah informácií spochybnil. Najvyšší súd nezistil, že obsah zistení správnymi orgánmi obsiahnutý v zápisniciach o podaní informácie z 2.5.2014 bol nedostatočný pre rozhodnutie vo veci a že je potrebné, aby sa fyzické osoby vyjadrili k ďalším okolnostiam, ktoré ani žalobca bližšie nešpecifikoval. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu nemôžu spochybníť ani následné tvrdenia žalobcu a predloženie potvrdenia o náhlom lekárskom ošetrení u zubára 2. mája 2014 v Prešove. Pre posúdenie veci bolo irelevantné vyhodnocovať tento listinný dôkaz vzhľadom na uvedenie skutkového tvrdenia až s časovým odstupom po vykonaní kontroly. Najvyšší súd súhlasí s tým, že na danú vec nemožno aplikovať ust. § 2a ods. 1 zákona č. 82/2005 Z. z. Ďalšie argumenty a tvrdenia žalobcu uvádzané v časovom odstupe od vykonania kontroly a vyhotovenia protokolu o kontrole, najvyšší súd považoval za účelové, ktorých cieľom bolo dosiahnuť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keď tieto následné tvrdenia neboli urobené bezprostredne po vykonaní kontroly, preto nie je možné vylúčiť, že prípadné vykonanie svedeckých výpovedí fyzických osôb prítomných na pracovisku v čase kontroly by mohlo byť niekým ovplyvnené.“

4. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že „V konaní pred správnymi orgánmi nebolo nariadené ústne pojednávanie, na ktorom by boli vypočutí svedkovia a konateľ našej spoločnosti, napriek tomu, že sa toho naša spoločnosť dožadovala. Takýmto postupom správnych orgánov bolo našej spoločnosti odopreté, aby sme náležite uplatňovali svoje procesné práva, napr. právo dosiahnuť predvolanie na vypočúvanie svedkov, právo klásť vylúčaným svedkom otázky...“ a že „Zo strany správnych orgánov nebol dostatočne

a zákonným spôsobom zistený skutkový stav veci a následne boli na základe týchto nedostatočných a nesprávnych skutkových zistení vyvedené nesprávne právne závery (v otázke naplnenia znakov závislej práce a aplikácie ust. § 2a zákona o nelegálnej práci). Najvyšší súd pochybil a porušil naše vyššie označené práva, ak neprihliadol na túto závažnú vadu, resp. sa s týmto postupom a právnymi závermi správnych orgánov stotožnil.“.

5. Sťažovateľka v sťažnosti najvyššiemu súdu vytkla, že sa v napadnutom rozsudku „nevysporiadal so zásadnou námietkou našej spoločnosti, v zmysle ktorej v konaní pred správnymi orgánmi neboli dodržané procesné práva našej spoločnosti vyplývajúce z článku 6 Dohovoru, z ktorého dôvodu bolo dokazovanie pred správnymi orgánmi nezákonné a správne orgány rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu. Pritom aj v rozsudku krajského súdu, ktorý najvyšší súd preskúmaval, je uvedený ako dôvod zrušenia rozhodnutia správneho orgánu aj skutočnosť, že na danú vec bolo potrebné aplikovať článok 6 ods. 1 Dohovoru a vzhľadom na špecifické okolnosti prípadu je potrebný presný výklad ustanovenia § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z. za použitia tak článku 6 Dohovoru, ako aj článku 152 ods. 4 Ústavy. Najvyšší súd nedal na túto zásadnej právnu otázku v napadnutom rozhodnutí žiadnu odpoveď a nijako sa ňou v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaobrá.“.

6. Sťažovateľka preto zastáva názor, že napadnutým rozsudkom „došlo k porušeniu našich základných práv a slobôd, konkrétne práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle ustanovenia článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2018, sp. zn. sp. zn. 7Sžo/56/2016, porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2018, sp. zn. 7Sžo/56/2016, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Najvyšší súd SR je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 390,50 € k rukám advokátskej kancelárie IURISTICO s. r. o. so sídlom... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

8. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľka elektronickým podaním z 23. augusta 2018, podpísaným zaručeným elektronickým podpisom Mgr. Michaely Gočovej, advokátky a prokuristky obchodnej spoločnosti IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, tiež navrhla, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Sťažovateľka svoj návrh odôvodnila takto: „*Povinnosť úhrady uloženej pokuty vo výške, ktorá pre sťažovateľa nie je nezanedbateľná, by pre sťažovateľa znamenala citelný negatívny zásah do jeho podnikateľskej činnosti a schopnosti plniť svoje ostatné záväzky vo vzťahu k obchodným partnerom a zamestnancom spoločnosti. Na druhej strane odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku neprinesie vznik žiadnej ujmy a nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom.*

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd SR vydal dočasné opatrenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. apríla 2018, sp. zn. 7Sžo/56/2016 do právoplatného rozhodnutia o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Ústavný súd je štátny orgán (nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti) a v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúce zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých sú osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd zastúpené advokátom (III. ÚS 334/09).

12. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom však predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

13. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

14. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným právnikom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

15. Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) alebo Trestného poriadku.

16. Podľa § 92 ods. 1 CSP zástupcovi, ktorého si strana zvolila, udelí písomne splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len na určité úkony.

17. Podľa § 125 ods. 1 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

18. Elektronickým podaním sa rozumie podanie urobené elektronickou poštou prostredníctvom mailovej správy alebo prostredníctvom elektronických schránok podľa zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), prípadne prostredníctvom elektronického formulára pre elektronické podanie sprístupneného v module elektronických formulárov.

19. Podľa § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo

v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

20. Na internetovej stránke ústavného súdu www.ustavnysud.sk v sekcii „Elektronické služby“ sa okrem linku na formulár na elektronické podanie na začatie konania pred ústavným súdom, ktorým možno iniciovať všetky typy konaní upravených v prvom oddiele siedmej hlavy ústavy patriacich do právomoci ústavného súdu, nachádza aj upozornenie v tomto znení: „Elektronické podanie na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky musí podávajúci podpísať kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP). V prípade, ak podanie podáva právny zástupca v mene svojho klienta, je potrebné, aby splnomocnenie právneho zástupcu, ktoré má tvoriť prílohu podania, bolo už pred priložením k formuláru podania podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP) klienta. Ak klient nemá kvalifikovaný elektronický podpis, možno splnomocnenie doručiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky buď v elektronickej podobe vykonaním zaručenej konverzie jeho podpísaného originálu z listinnej podoby do elektronického dokumentu alebo doručiť podpísaný originál splnomocnenia v listinnej podobe poštou, prípadne osobne.“

21. Ústavný súd so zreteľom na dikciu § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 125 CSP konštatuje, že právny zástupca sťažovateľky k sťažnosti doručenej ústavnému súdu v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu pripojil „*plnomocenstvo*“ sťažovateľky na jej zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom. Uvedené splnomocnenie však má podobu oskenovanej listiny, nebolo podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom konateľa sťažovateľky a nebolo dodatočne (v lehote 10 dní podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 125 ods. 2 CSP) doručené ústavnému súdu v origináli poštou alebo osobne, alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu. Ústavný súd hodnotí, že hoci samotná sťažnosť bola autorizovaná zaručeným (teraz kvalifikovaným, pozn.) elektronickým podpisom, plná moc udelená sťažovateľkou právnenému zástupcovi 11. júla 2018 takýmto spôsobom

autorizovaná nebola a bola doložená len vo formáte PDF. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa zákonom predpísané náležitosti.

22. Vo všeobecnosti platí, že oprávnenie právneho zástupcu konať za svojho klienta, teda za účastníka konania, musí byť počas celého priebehu súdneho konania preukázané originálom splnomocnenia.

23. Splnomocnenie podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde je osobitnou listinou preukazujúcou oprávnenosť advokáta vykonávať procesné úkony v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za navrhovateľa ako účastníka konania. Takéto splnomocnenie je osobitným procesným úkonom navrhovateľa ako účastníka konania voči ústavnému súdu, s ktorým sú spojené závažné právne dôsledky. Na elektronickú podobu splnomocnenia treba aplikovať ustanovenia zákona o e-Governmente, pričom oprávnenie konať v mene sporovej strany (účastníka konania) sa preukazuje buď splnomocnením ako elektronickým dokumentom autorizovaným splnomocniteľom v zmysle § 23 zákona o e-Governmente, alebo ak splnomocniteľ nemôže tento dokument autorizovať, vykonaním zaručenej konverzie pôvodného listinného splnomocnenia v zmysle § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente. Autorizácia splnomocniteľom preukazuje autenticitu splnomocniteľa ako osoby, ktorá splnomocnenie udelila. Autorizácia splnomocnenia advokátom ako splnomocnencom nie je postačujúca, pretože preukazuje len autenticitu splnomocnenca, a teda skutočnosť, že advokát plnú moc prijal.

24. Podľa § 23 ods. 4 zákona o e-Governmente ak nie je preukázaný opak, na účely elektronickej komunikácie je oprávnenie osoby konať za inú osobu alebo v mene inej osoby preukázané vždy, ak

a) konajúca osoba použije na autorizáciu platný mandátny certifikát podľa osobitného predpisu, z ktorého vyplýva oprávnenie konať za túto osobu alebo v jej mene a rozsah tohto oprávnenia, alebo

b) prostriedok, ktorý konajúca osoba použije na autorizáciu, obsahuje identifikátor osoby a z referenčného údajov vyplýva oprávnenie tejto osoby konať za inú osobu alebo v jej mene.

25. Podľa § 23 ods. 5 písm. a) zákona o e-Governmente okrem spôsobu podľa odseku 4 sa oprávnenie konať v mene inej osoby, na účely elektronickej komunikácie, preukazuje aj elektronickým dokumentom obsahujúcim jednoznačnú identifikáciu konajúcej osoby, osoby, v mene ktorej je oprávnená konať, a rozsah oprávnenia konať v mene tejto osoby, pričom tento elektronický dokument musí byť autorizovaný

1. splnomocniteľom, ak oprávnenie konať vzniká udelením splnomocnenia, alebo
2. príslušným orgánom verejnej moci, ak oprávnenie konať vzniká rozhodnutím orgánu verejnej moci.

26. Podľa § 35 ods. 1 zákona o e-Governmente konverzia je postup, pri ktorom je celý, bežne zmyslami vnímateľný, informačný obsah pôvodného

- a) elektronického dokumentu transformovaný do novovzniknutého dokumentu v listinnej podobe,
- b) dokumentu v listinnej podobe transformovaný do novovzniknutého elektronického dokumentu,
- c) elektronického dokumentu transformovaný do novovzniknutého elektronického dokumentu.

27. Podľa § 35 ods. 2 zákona o e-Governmente zaručenou konverziou je konverzia s cieľom zachovania právnych účinkov pôvodného dokumentu a jeho použiteľnosti na právne úkony vykonaná postupom pre zaručenú konverziu podľa štvrtej časti.

28. Podľa § 35 ods. 3 písm. a) zákona o e-Governmente osobou oprávnenou vykonávať zaručenú konverziu sa rozumie orgán verejnej moci, advokát a notár.

29. V danom prípade transformáciou listinného dokumentu – splnomocnenia podpísaného konateľom sťažovateľky – do elektronickej podoby (naskenovaním) bez vykonania zaručenej konverzie došlo k strate účinkov pôvodného listinného dokumentu rovnako ako pri vyhotovení fotokópie z originálu listinného splnomocnenia.

30. „Zákon *expressis verbis* vyžaduje, aby bolo splnomocnenie udelené písomne. Vzhľadom na význam a procesné účinky zastúpenia je táto formálna požiadavka opodstatnená. Z hľadiska písomnej formy môže mať splnomocnenie listinnú alebo elektronickú podobu (§ 125 ods. 1 CSP). Na elektronickú podobu písomného splnomocnenia sa analogicky aplikujú pravidlá pre elektronickú podobu podaní vo veci samej v zmysle § 125 ods. 2 CSP.

... Keďže ide o právny úkon v písomnej forme, je zákonnou náležitosťou vlastnoručný podpis splnomocniteľa (§ 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka), prípadne zaručený elektronický podpis v prípade splnomocnenia v elektronickej podobe (§ 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka).“ (ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár.* Praha : C. H. Beck, 2016, 1516 s.).

31. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatok zákonom predpísanej náležitosti vyplývajúcej z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

32. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

33. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

34. Pre úplnosť ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky už v minulosti opakovane podal ústavnému súdu viacero sťažností za iných rôznych sťažovateľov, ktoré boli odmietnuté z totožných dôvodov (napr. II. ÚS 363/2018).

35. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol už pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

36. V nadväznosti na toto rozhodnutie je sťažnosť sťažovateľky vybavená v celom rozsahu (vrátane návrhu na vydanie dočasného opatrenia, ktorého vydanie prichádza do úvahy len v prípade sťažnosti prijatej na ďalšie konanie), pretože odmietnutím sťažnosti rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2018